

Suckande hon andas här,
Månans klara strimma
Finner henne där.

Styhögt vägen swallar
Öfwer hafwets bryn,
Rysligt åskan knallar,
Blixten delar skyn —

Skepp förstöres,
Nödrop höres,
Braken slungas inåt land
Och af vägen föres,
Mången frälst till strand.

Af förtwiflan slagen
Jda såg sin far,
Redan skumt för dagen
Gubbens öga war —
Snart minuten
Är förfluten,
Döden redan kallar mig.
Alfreds tro är bruten,
Han har swikit dig.

Så sin hand han sade
I sin dotters hand,
Ett farväl han sade,
Drog till fridens land —
Döden wingar,
Mörka wingar,
Nu ett hämskt, ett smärtans ljud;
Samma Engel bringar
Jdas själ till Gud.

Korset på Jdas Graf.

En mycket wacker

W i s a ,

Mossbelupen hydda etc.

Pris: 1 fl. B:co.

SUNDSTAD,
C. Blomdahl's Boktryckeri, 1844.

Ida's graf.

Korsset på Idas graf.

Mossbelupen Hydda
 Står wid Hecklas fot,
 Höga granar skydda,
 Den motstormens hot —
 Men derinne
 sorgsna minne!
 Lifwets storm en ros bröt af,
 An wid strand wi finne
 Kors på Idas graf.

Alfred skön som wåren
 Drog till fjerran land,
 Blef med slagna håren
 Ida gret wid strand —
 Gå att strida
 Glöm ej Ida,
 Hennes huldhet hennes tro.
 Sorgligt skall hon bida
 Återkomstens ro.

Året flöt sin bana
 Twene gånger om,
 Saknad blef en wana,
 Ingen Alfred kom —

Stackars Ida
 Wan att lida,
 Dolde smärtan för sin far,
 Ensam kraft att Strida
 Hennes hjerta bar.

Snart från bleka kunden
 Blomman flög sin los,
 Som af Sirses winden
 Härjas söderns ros. —
 Tårfullt öga
 Mot det höga
 Fångt följde hjertats bön,
 Trohet batar föga
 Sweeket blir dess lön.

Enda dottrens smärta
 Tär den gamles bröst,
 Dmt hans fadershjerta
 Skyndar att ge tröst. —
 Sörj ej Ida,
 Till din sida
 Snart jag Alfred återför,
 Blott för dig jag wida
 Borrt en walfart gör.

Ida gick wid stranden
 Lit en euslig hanin,
 Ritade i sanden
 Månet älskadt namn —
 Morgon dimma,
 Middags timma